

Diari d'un lladre d'oxigen, Anònim (Més llibres)

1

M'agradava fer mal a les noies.

Vull dir mentalment, no físicament; jo no li he pegat a una noia mai de la vida. Bé, sí, una sola vegada. Però allò va ser una equivocació. Ja us ho explicaré més tard. La qüestió és que m'entusiasmava. Que ho gaudia de debò.

És com quan t'escoltes els assassins en sèrie que diuen que no se'n penedeixen, que no senten cap remordiment per la gent que han matat. Jo era una cosa així. M'agradava molt. I tampoc em preocupava pel temps que m'ocupava, perquè no tenia cap pressa. M'esperava fins que les tenia totalment enamorades. Fins que em miraven amb uns ulls com unes taronges. M'encantava el sotrac que els recorria la cara. I, després, el vernís amb què intentaven ocultar fins a quin punt els feia mal. I era legal. Em sembla que me'n vaig carregar alguna. La seva ànima, vull dir. Perquè jo anava al darrere de les seves ànimes. I sé que hi vaig ser a prop un parell de cops. Però no patiu, he rebut el càstig que em mereixia. I és per això que us ho explico. S'ha fet justícia. S'ha restablert l'equilibri. A mi em va acabar passant el mateix, però pitjor. Pitjor perquè va ser a mi que em va passar. Ara em sento purgat, sabeu? Purificat. He estat castigat, així que no hi fa res que ho expliqui tot. Si més no, això és el que em sembla a mi.

Després que vaig deixar de beure, vaig carregar la culpa dels meus crims per tot arreu durant anys. No podia ni tan sols mirar-me una noia, i molt menys creure'm que em mereixia parlar-hi. En tot cas, després que em fiqués a Alcohòlics Anònims, ni tan sols li vaig fer un petó a una noia durant cinc anys. De debò. Ni fer unes tristes manetes.

M'hi vaig posar seriosament.

Em sembla que, en el fons, sempre vaig saber que tenia un problema amb la beguda. Però no em decidia mai a admetre-ho. Jo bevia estrictament pels efectes. Però, fins on jo sabia, no feia tothom exactament el mateix? Quan em van començar a estomacar, em vaig adonar que alguna cosa no anava prou bé. Evidentment, la meua boca sempre em ficava en problemes. Me n'anava cap al paio més gran que hi hagués al local, alçava la vista i el tractava de marieta. I després, quan em fotia un bon cop de cap, jo li deia: «D'això en dius tu un cop de cap?». I el paio me'n fotia un altre de més fort. La segona vegada ja no hi tenia gaire cosa a dir. Una de les meves *víctimes* em va esclafar el cap als fogons d'una cuina elèctrica. A Limerick. La ciutat de les ganivetades. Vaig tenir sort de sortir viu d'aquella casa. Però el paio ho va fer perquè jo havia estat fotent-me del seu parlar papissot. Potser és per això que em vaig passar a les noies. Més sofisticat, oi? I les noies no em clavarien cap pallissa. Només se'm quedarien mirant commocionades i amb incredulitat.

Aquells ulls, ja sabeu de què parlo.

El fingiment i totes les normes s'esfumaven. Només quedàvem nosaltres dos i el dolor. Tots aquells moments íntims, tots aquells sospirs, aquells contactes amorosos,

Diari d'un lladre d'oxigen, Anònim (Més llibres)

les relacions sexuals, les confidències, els orgasmes, els intents d'orgasme; tot plegat, només combustible. Com més penjades n'estaven, més boniques se les veia quan arribava el moment.

I jo vivia per a aquell moment.

Durant tota aquella època de Londres, jo treballava com a freelance en el món de la publicitat. Feia de director artístic. Una contradicció absoluta, si és que mai n'hi ha hagut cap. I és el que continuo fent encara. I, tot i que sembli estrany, sempre he estat hàbil per fer diners. Fins i tot, quan anava a l'escola de Belles Arts, vaig aconseguir una beca perquè el pare acabava de jubilar-se i, de sobte, em vaig trobar que complia tots els requisits. I després d'allò vaig encadenar una feina rere l'altra sense gaire problemes.

No vaig semblar mai un borratxo, simplement n'era un, i, en tot cas, en aquella època el món de la publicitat era un ambient molt més alcohòlic que no pas avui. Com que era freelance, podia anar per lliure, per dir-ho així, i anava molt atrafegat per garantir-me una bona reserva de cites. Se suposava que cap de les noies no n'havia de tenir ni idea. L'objectiu era disposar-ne d'una tirallonga impressionant perquè quan una noia comencés a estar prou madura –normalment després de tres o quatre cites amb algunes telefonades pel mig– en pogués introduir una altra. I quan una anava a parar a la pila de la ferralla, ja n'hi havia una de nova per ocupar-ne el lloc. Un mètode que no tenia res d'estrany, ho feia tothom. Però jo en gaudia més. No del sexe, ni tan sols de la conquesta, sinó d'infligir dolor.

Va ser després d'aquella nit boja amb la Pen (us ho explico d'aquí a un minut) que em vaig adonar que havia trobat la veta de mercat de la meva vida. No sé per què, però resulta que jo era capaç d'atraure aquelles criatures cap al meu cau. Em passava la meitat del temps intentant apartar-les, però fent això només aconseguia l'efecte contrari. I que se sentissin atretes per una merda lligada amb un cordill com jo em feia odiar-les encara més que si se m'haguessin rigut a la cara i m'haguessin deixat tirat. Que quina fila faig? No soc res de l'altre món, però m'han dit que tinc els ulls bonics. Uns ulls que no podrien revelar cap altra cosa que la veritat.

Diuen que en realitat el mar és negre i que simplement reflecteix el cel blau que hi ha al damunt. A mi em passava el mateix. Deixava que tothom s'admirés en els meus ulls. Proporcionava un servei. Jo escoltava i escoltava i escoltava. Us emmagatzemava dins meu.

No hi hagut mai res que em semblés tan bo. I, si he de ser sincer, encara avui enyoro fer mal. No n'estic curat del tot, però ja no pretenc desmantellar-ho tot sistemàticament com abans. L'alcohol, no l'enyoro ni la meitat. Oh, tornar a fer mal. En aquella època tan excitant vaig sentir una dita que em sembla que s'escau ara mateix: «La gent ferida fereix la gent».

Ara sé que jo duia el dolor a dintre i que volia que els altres també el sentissin. Era la meva manera de comunicar-me.